

nogle Aar ned, og at man saaledes kunde sætte det 52de Aar i Stedet for det 55de, thi det maa vel erindres, at der stilles meget store Fordringer til Underofficerernes Agilitet, deres Evlghed. Er det en af de ældste Underofficerer, en Stabssergent, der skal føre en Deling, skal han kunne løbe omkæps med den yngste Lieutenant; men det er ikke altid saa overordentlig let for ham i en fremrykket Alder af 50—55 Aar, og det kunde derfor være, at han var saaledes situeret, at han maatte foretrække at trække sig tilbage. Naar vi erindre, hvad vi tidligere have forlangt af de ældste Officerer, der skulle udøve Tjenesten tilfods, nemlig Kapitainerne, og have fastslaaet, at de, naar de vare 52 Aar, i Grunden skulde anses for ikke mere at kunne avancere, at de skulde betragtes, som om de havde udjent deres Tid, om de end havde Lov til at staa endnu i 3 Aar til Tjeneste, saa vilde jeg finde det endnu rigtigere, om man vilde anvende denne Aldersgrænse af 52 Aar ogsaa paa Underofficererne. Med Hensyn til Forpleiningskorpset tilstaa jeg, at jeg altid har staaet i en principiel Modsatning til Hærløven. Det er altid forekommet mig, at man begit en Feil, den Gang man udskilte Forpleiningskorpsets Overbestyrelse fra Krigsbestyrelsen. Jeg tror, det vilde have været heldigere, dersom dette Forhold ikke havde eksisteret, og navnlig forekommer det mig dobbelt uheldigt, hvis det bliver Tale om, hvad der her staaar, og som jeg strax skal komme til, en Overgeneral, thi hans Stilling overfor Forpleiningskorpset som en saadan sværende uafhængig Autoritet mellem ham og Krigsministeriet synes mig ikke at være heldig. Det vigtigste i saa Tilfælde forekommer mig at være at samle Overbestyrelsen for Forpleiningsvæsenet i selve Krigsministeriet og lade Overgeneralen faae en Korpsintendantur til at besøge de Forretninger, der ere nødvendige indenfor Kommandoens Omraade. Jeg kommer dernæst til at omtale den kommanderende General, og jeg beklager ogsaa i den Retning ikke at være enig med Lovforslagets Udtalesser. Jeg kan godt forstaa, at man kan ønske at samle hele Kommandoen, hele Ledelsen i een Haand, og det er jo i mange andre Stater Tilfældet, at de have en saadan Generalissimus, der staaar i Spidsen for det Hele; men skal han i Virkelighed være den kommanderende General, den der skal samle det Hele, da forekommer det mig, at hans Stilling efter Lovudkastet bliver noget mindre klar, naar man ser, at Fodfolkets og Artilleriets hele Forhold afhænger ganske anderledes af ham end Artilleriets og Ingeniørernes, som dog, tilbørlig skulde være ham underlagte i taktskift. Derfor kommer, at en Generalissimus i de større Riger ikke behøver at være kommanderende General, naar der kommer Ufred. Men Meningene her skulde jo være den, at den, man vælger, i Virkeligheden skulde, naar Krigen brød løs, sørge for Koncentrationen og altsaa staa

endog i meget nøie Forbindelse ogsaa med Marinen, hvortil ingen Antydninger findes i Lovforslaget. Han har saaledes en særegen, noget, saa forekommer det mig, uklar Stilling. Generalstaben er tænkt at skulle underlægges ham, og i det Dieblis, Krigen gaar løs, skal den udgjøre hans Stab. Jeg antager, at Chefen for Generalstaben altsaa er designeret til Stabschef. I det Dieblis Krigen bryder ud, at stifte Chef for Overgeneralens Stab, gaar mulig mod hans Dulle ikke an. Enten bør man gjøre af Overgeneralens Stilling noget Mere, end Lovforslaget her har gjort, eller ogsaa maa man bibeholde det Tidligere, for Fodfolkets Vedkommende at have en Generalinspektør. Endnu skal jeg fremhæve et Moment, som jeg finder mindre heldigt, nemlig at den kommanderende General meget let vil blive en værdløs Person. Er der noget Ansvar, der maa ligge paa en Minister, er det dette, at maatte vælge den Personlighed, som skal kommandere i Felten, vælge den, som efter hans Overbevisning heldigst, bedst og lykkeligst vil kunne føre Hæren. Men nu ere Ministrene jo værdløse — somme Tider væle de meget hyppig — og der er ingen Ting, hvorom Folk ere saa uenige som om, hvem der skal have Kommandoen, aller mest, naar det er Spørgsmaal om den høieste Kommando. Det Tilfælde kan saaledes meget godt indtræffe, at den kommanderende General kan komme til at væle med Ministeren, og idet en Anden kommer op i hans Plads, trækker han flere med sig, og det Hele vælser, saa at der let kommer Mangel paa Stabilitet. Værløsheden den kommanderende General ved Ministervele, men med den Bagtanke at ville skifte, naar Hæren virkelig kommer, da er dette endnu uheldigere, thi da brydes Stabiliteten just i et Dieblis, hvor det er alleruheldigt. Jeg indrømmer, at det kunde have en Betydning og en meget blivende Betydning, dersom den kommanderende General i Virkeligheden havde hele Kommandoen og det samlede Avancement i sin Haand, kort sagt, en meget udstrakt Myndighed; men det er jo slet ikke Meningen i Lovforslaget. — Med Hensyn til den Hæstestridningslov, der følger med Lovforslaget, forekommer det mig temmelig ligegyldigt, om den kommer sammen med dette eller som særlig Lov. Det er vistnok meget heldigt, at en saadan Forsyning med Heste i paakommende Tilfælde kan finde Sted. Det kunde muligvis interessere at vide, hvorledes Sagen vilde stille sig, dersom man skulde blive nødt til at tage Hestene fra en indskrænket Del af Landet. Lovudkastets Motiver angive, at det bliver 1,6 pCt. af alle Heste paa 2 Aar op efter; men dem kan man ikke bruge allesammen. Gaar man lidt nærmere ind paa Spørgsmaalet og ser, hvilke Heste der kan bruges, saa bliver det 3,2 pCt. fra hele Riget; indskrænker man sig til at tage Forsyningen fra Sjælland og Jyn, bliver det 5,7, og indskrænker man sig til Sjælland alene, 7,4, saa at Forholdet